

8862-10 гроша и то отъ Г-на Ивана Маньолу, отъ Иванча Пешовъ, отъ Кумжтъ Миня, отъ Илъулу и отъ църковни-тъ Епитропи.

IV. „Що земамъ пары 1859“. За останали-тъ условени две учебни години — 1859/60 и 1860/61, той е държалъ обща и последователна смѣтка. Презъ това време той е получавалъ презъ разнитѣ месеци заплатата си отъ „църковни-тъ Епитропи“ (Ц. Е.), отъ „школскія Епитропъ“ (училищной Е.), отъ Г. Генча, отъ Чорбаджіята Татя Ломлювъ, отъ Христа х. П. Данновъ, отъ Г. Минча Чорбаджія-та, отъ Ц. Е. х. Стефана, отъ Христа Геньова.

V. На 1861 „Октомврія 26“, останахъ за 1. година за учителъ въ Севлиево за 4000 гроша, и забелязвамъ тука на долу щото земамъ пары отъ кого и въ кое време“. Той е получавалъ презъ тази година пари отъ Генча Ш. Е., отъ х. Стефана, отъ Христа Геньова и отъ Църковный Е. до 26 Іулія 3150 гроша.

VI. „1863. Освѣнъ 2500 гроша, щото бѣхъ зелъ отъ Ивана Щачовъ, земамъ още отъ Спаса Поповъ 150“. Тогава е получавалъ суми освенъ отъ тия двама, още и отъ Иванча Пешовъ.

Отъ така изнесеното става явно колко много Попъ Маринъ е билъ точенъ въ смѣтките си и какво старание и воля е проявявалъ въ работата си и въ живота си. Подобни смѣтки рѣдко държатъ учителитѣ. Смѣтките на Попъ Марина иматъ това значение, че показватъ за какво възнаграждение се условятъ учителитѣ въ турско време, какъ се изплащатъ, кои сж били първитѣ довѣрени севлиевци като касиери на църквата и училището.

Ето какво пише Иоак. Бакаловъ въ книгата си: „Описание на Батошевската мѣжка Св. Обитель“ 1896 г. за Попъ Марина:

„Отецъ Софрониевъ е учителствувалъ дълго време и подиръ приемеето на свещеническия санъ. Трѣбва да забележимъ, че той е положилъ въ Севлиево начало на обучението по ланкастерската метода. Съ малки нѣкакви прекъсвания, той е ръководилъ църковното управление въ Севлиевския окръгъ отъ 1870 години и учебното дѣло въ града Севлиево дори до самата си смъртъ (18-ий януарий 1883 год.). Изобщо ще кажемъ, че отецъ Софрониевъ бѣше единъ отъ образованитѣ свещеници въ България и презъ цѣлия си животъ грижливо и съ умение е работилъ въ полето на просвѣщението и въ уреждане на църквата. При това презъ страшната 1876 г. отецъ Софрониевъ е сподѣлилъ заедно съ всички българи родолюбци тежките изпитания, мжки и затворъ; а подиръ освобождението на България презъ 1878 и 1878 год., той бѣше председател на сжда въ града Севлиево. Той е достоенъ църковнослужителъ, който въ много отношения е билъ полезенъ синъ на отечеството и църквата, а на града Севлиево най-много“. — стр. 50.